

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLI.

V Ljubljani, 27. mal. travna 1888.

List 17.

Don Bosko.

Opis njegovega življenja in delovanja.

(Dalje.)

IX. Valdenzarji hudo nasprotujejo Don Bosku.

Leto 1848 obrodilo je viharje po celi Evropi. Tudi na Laškem bilo je mnogo prekucij in sovraštva. Celo stari krivoverci, ki so že prejšnja stoletja odpadli od naše sv. vere, so jeli vstajati po konci. Kraljevski razglas, da imajo vse vere enake pravice, povzročil je veliko homatij. Razni drugoverci so si mislili: zdaj smemo zopet govoriti — in napadati so jeli celo sv. katoliško Cerkev in si iskati priveržencev med katoličani. Taka ločina v gorenji Italiji bila je ločina Valdenzarjev. Njihovi duhovni govorili so zoper cerkvene naredbe in nauke, zametovali spoved, spodkopovali češčenje Marijino in gerdili papeža. Storili so, kar so mogli, da je le njim prav kazalo: za resnico taki ljudje tako ne prašajo. Ker pa ljudje k sreči niso bili tako neumni, da bi kar derli za njimi, moral je večkrat pomagati denar, kjer ni nič izdala beseda. Z darili, s prilizovanjem in obljubami so slepili ljudstvo, da bi ga pridobili za-se.

Lisičji pa so bili dovolj, da so dobro vedeli, da pri odraščencih stvar ni tako lahka. Zato so pa lovili neskušeno mladino. To so hoteli dobiti v mreže.

Pobožni, pridni gojenci Boskovi so bili tem novim prerokom ternje v peti. Tem so skušali najprej zanjke nastaviti.

Drugi oratorij (oratorij sv. Alojzija — imenovan po tedanjem nadškofu torinskem) štel je v onem času blizu 500 dečkov. Teh so se Valdenzarji najprej lotili. Žali, da pokazalo se je s početka, da seme, katero seje hudobni duh, pada na rodovitno perst. Nekega dne pridobilli so nakrat 50 gojencev, ki so se slepo vdali njihovim obljubam in njihovim darilom.*) Toda — hvala Bogu! na večer povernili so se vsi nazaj v oratorij. Saboj prinesli so knjige, v katerih so se gerdili ss. zakramenti, zlasti zakrament sv. pokore. Pripovedovali

*) To jasno kaže, kako malo prevdarka ima dostikrat tudi šolska mladina in rada verjame vsakemu sleparju, — celo velikošolec se največkrat kakemu kozlevčarju dali na led speljati!

so dečki vse natanko, kaj so videli in slišali. Vodja v zavodu, po imenu Karpano (Carpano), se je prestrašil, videč, kako velika nevarnost preti oratoriju. Govoril je silno navdušeno in opominjal gojence priserčno in iskreno, da naj se gotovo nikdar več ne vdajo medenim besedam Valdenzarjev. Knjige in razna bliščeča darila izročili so dečki vodstvu — vse je bilo sežgano. Iskreni govor vodjev vnel je mlada serca. Zaklinjali so se mladiči, da kaj takega nočejo nikdar več storiti. —

Ali to se predstojništvu še ni zdelo dovolj. Hotelo je vodstvo tudi od svoje strani kaj storiti, da ne bi sovražnik sejal semena tisti čas, ko gospodar spi in roke križem derži. Bolj odraščeni dečki se natanko poučé o tistih verskih resnicah, ktere Valdenzarji najbolj napadajo. Če bi se tudi nekušena mladina hotela vdati, ti bodo kakor varhi, ki bodo svarili svoje tovariške še do časa.

Res, odsihmal so se Valdenzarji pèhali zastoj. Večkrat so ponavljali svoj posel, a vsikdar brez vspeha. — Med oratorijanci in Valdenzarji so se vneli pogosto hudi prepiri. Jednoč prišlo je celo do živega boja. Valdenzarji so napadli oratorij. Dečki so se umaknili v poslopje. Ali oboroživši se na dvorišči naredili so mladenči, v katerih se je oglašil prvotni divji značaj, resen naskok na hudobne napadnike in prav dobro so jih naklestili. V prihodnje imeli so mir.

Seveda, tako ravnanje bi dobri stvari prej škodovalo kakor koristilo. Hujše orožje bilo je pero v roki Don-Boskovi. Tedaj je izdal Bosko v zagovor katoliški Cerkvi mnogo poljudnih spisov, ki so se razširili v tisočih in tisočih iztisih. Valdenzarji so se prepričali, da Boskove knjige podirajo vse njihove vspehe; zato so izlivali svojo jezo nad Don-Boskom. (Ali ni tudi pri nas nekega kvasa, ki goji nekako „valdenzarstvo“? Cajte, pa tudi molite, — „ker vaš zopernik vedno išče, koga bi — požerl!“)

Obhajilo malih.

(Zlata vredna dogodba mladini in odraščencim.)

Škoda je, da svet premalo vé, koliko srečo Obhajilo malih privablja v družine. To srečo je skusila že marsiktera družina, kakor priča dogodba pred misijonskim križem v mesticu N..... Stari in mladi so hodili

molit pred ta križ, da je bilo lepo in spodbudno videti, — še prav posebno pa, kakor je to opravljala neka žena. Kadar je o svetih dnevih zvečer otročiče spravila v pokoj in druge pohošne reči vred djala, je hitela za kako četert ure še pred misijonski križ.

Njen mož je bil ključarski mojster, v začetku dober soprog, pozneje pa se je bil vdal tisti strasti, ki je že toliko družin pahnila v revščino in v vso nesrečo, vdal se je pijančevanju. Od leta do leta globokeje se je pogrezoval med enacimi tovarši, ter je bil poslednjič zakerknjen suženj svoje pregrehe.

S tem, se vé, je vsa domača sreča šla po vodi. Prošnje njegove žene, da naj kerčme zapustí, so bile zastonj. Naročena dela so opravljali pomočniki, pa vedno slabše, ker ni bilo nadzornika; tako se je zgodilo, da pri mojstru, skoro zmeraj pijanem, je komaj kdo še kaj naročil.

Poslednjič so mu tudi hišo zarubili, ker tistim, ki so mu upali železo in druge stvari, ni mogel več plačevati. Kako je bilo pri sercu ubogi ženi, zlasti kadar se je zmislila še treh otročičev, ki so tudi že z materjo tako zgodaj terpeli, to popisovati bilo bi odveč. K sreči je bila žena od mladih dni zelo spretna v ročnih delih ter je s 14letno hčerjo še preživela družino. Enajstletni Ernest in 7letna Anica sta hodila v šolo. Ljudje so imeli serčno usmiljenje z ženo, ki je bila od mladih nog vselej prav poštena kristjana. Mož je sem ter tje delal pri kakem drugem mojstru kakor pomagač; toda le, da je zapíl še tisto, kar si je prislužil; za ženo in otroke je malokrat kaj dal.

Žena, vedno dobra soproga, je videla, da prošnje in opominovanja so zastonj, toraj je molčé terpela in molila s svojimi otročiči. Sej ljubi Bog je uslišal Moniko in spreobernal Avguština sina, — bo že tudi uslišal vroče molitve žene za zgubljenega moža.

Zdaj veš, spoštovani čitatelj, česa je omenjena uboga žena vsak večer goreče prosila pred križem. To pot pa ji je bilo pri sercu še nekaj družega.

Bil je večer pred belo nedeljo, in ta dan je veliko otrok v lepo ozališani cerkvi imelo prvi pot pristopiti k božji mizi. Tudi Ernest, njen sin, je bil med temi srečnimi. Mati je cele mesce pridno delala in kake groše na stran devala, da bi sina za ta praznik in svečanost spodobno oblekla; sin pa se je vsled dobre materine in verlih učiteljev odgoje tako vredno pripravljaj na to presveto opravilo, da ga je njegov duhovni pastir močno hvalil.

Kolika tolažba še le bi bila za mater, ko bi je ne terpinčila dobro znana grozna teža na sercu. Tresla se je že pri sami misli, da bi mož tudi jutri v grozni pijanosti ne prirogovilil in priklél domu. Zdelo se ji je sicer, da že nekaj časa je bolj pridno delal, tudi se včasih kerčme ognil, vendar tudi ta večer jo je bil zavil proti pivnici, in še tisto malo upanja za popoljšanje je zginilo. S pomočjo stareje hčerke je bilo vse pripravljeno za jutrišnji slovesni dan. Red in snaga bila je v vsakem kotu revne sobice. Otroka spita in Neža, tako je bilo ženi ime, se podá pred misijonski križ. Stareja hčerka je med tem doverševala neko šiviljsko delo.

Žena gre memo kerčme. Postoji pred oknom, poslušá, čudi se, da ne sliši glasú svojega moža in dalje gre, ter poklekne pred podobo Križanega.

Večer je bil miren, prijazno so se lesketale zvezde na nebu in ljubeznjivo je svetila semkaj skoz lipove veje večna luč od svetilnice v cerkvi. Bilo ji je to kakor milostni pozdrav Njega, ki si je v tabernakeljnu izvolil stanovanje, kakor da bi ji rekel: „Pridite k meni vsi, ki ste revni in obtéženi. — Soproga

goreče moli za sinčka, da bi nikoli ne zapustil steze čednosti, in za moža, da bi konečno že vendar zapustil pot pogubljenja in se spreobernal. Dolgo je molila, in tihi mir, sveti pokoj ji je pregnal bridkosti iz serca.

Neprevidoma se ji zdi, kakor da bi kdo zašepetal njeno ime, in ko na stran pogleda, zagleda svojega moža zraven sebe.

„Neža, ali mi moreš odpustiti, da sem ti dozdej življenje napolnoval z bridkostimi in težavami, in ali mi hočeš pomagati, da postanem drugi, boljši človek?“ S temi besedami jo je nagovoril. Kdo bo popisal, kako vesel občutek je ta trenutek prešnil serce ženi, ki je tako hude poskušnje preterpela. Prelivale so se solze žalosti in solze veselja. Pred križem je v obliči Božjem mož obnovil obljubo, ki jo je pred osemnajst leti storil pred oltarjem. Klečita tedaj oba pred podobo Križanega, in iz bližnjega tabernakeljna pa je milostno in usmiljeno blagoslovil Gospod skesanega soproga in njegovo preblago ženo.

Na poti proti domu ji je pravil, da mu je sinček Ernest toliko ginljivega pripovedoval, kako se pripravlja k prvemu sv. Obhajilu, da se mu je od tistega časa nekaj v sercu spremenilo. Gnjusiti se mu je začelo to razuzdano življenje, misel na smert in večnost ga je včasih kar neprevidoma ostrašila; vendar ni še mogel skušnjave prav premagati, da bi se bil pijače zderžal.

Necoj pa ni imel nič več pokoja v gostilni; k temu je pristopil k njemu še pridni sosed in mu je pokazal molitvenik, ktereга je kupil svojemu botrancu Ernestu za jutrašnji praznični dan, za dar pervega sv. Obhajila. To pa ga je tako pretreslo, da nikoli tega, in jasno je sprevidil, kako nevreden soprog in zanikaren oče da je bil. Sramoval in studil se je sam pred seboj in bežal je iz kerčme domu. Ker tam ni našel matere, iskal in našel jo je pred misijonskim križem. Med potjo jima je prišla naproti hčerka Helena, hoteč gledat za materjo, ker je dolgo časa ni bilo domu. In kako se je ta dobri otrok razveselil, ko je iz obnašanja materinega razvidel, kaj se je zgodilo.

Drugo jutro na vse zgodaj je bil mož že pri spovednici, da se pred Božjim namestnikom obtoži svojih zadolženj ter z ženo vred pristopi k Božji mizi. Potem je bil pričujoč pri prvem Obhajilu svojega sina; jokal se je ves ginjen svetega veselja ter je spodbudil vso srenjo s svojo pobožnostjo. Vse se je čudilo, ker veliko lét poprej ga ni bilo več videti v cerkvi. To belo nedeljo pač v nobeni družini ni bilo večega veselja in slajši sreče, kakor je bila v družini tega rokodelca.

Mož je začel zopet pridno delati in njegov jezik ni nikoli več pokusil — ne kapljice žganja ne.

„Märkisches Blatt“ v Berlinu, ki je letos 7. aprila prinesel to dogodbo, pripoveduje konečno, kako je bil mojster z božjo milostjo mož-beseda; Ernest se je pozneje z vso pridnostjo poprijel očetovega dela, in ko mu je oče čez nekaj lét umerl, je skerbno podpiral in preživil svojo mater; Helena je postala usmiljena sestra; naj mlajša sestra Anica pa je čez nekaj lét z angeljsko nedolžnostjo šla za očetom v večnost. Neža, vsa bogoljubna vdova, pa je še dosti lét, vsim v naj lepši zgled, hodila molit pred sv. Križ.

Dajala je ljudem lepi nauk, kako nad nas Bog dopustí trpljenje, da naj bridkosti sklepamo s trpljenjem Jezusovim, kakor je delala Marija pod križem. S soterpljenjem s Kristusom naj dosežemo take zasluge, kakor je Marija pod križem zaslužila, da je imenovana „Kraljica marternikov. Takemu soterpljenju z Marijo pod križem je pripisovala uslišanje svoje molitve.

P. Nikolaj Brzezevski. (r. Brezovski.)

(Dalje.)

Kako vestno je rabil svoj čas, spoznamo iz tega, da si je izprosil od škofa, da je smel vselej po kosilu takoj oditi, in mu ni bilo treba prav nič ostati brez dela.

Leta 1870 bil je o. Nikolaj imenovan za gvardijana na Dunaji. Vesel in za dušni blagor ves vnet, hitel je v praznik povišanja sv. Križa v svoje rojstno mesto in sklenil, da hoče temu mestu posvetiti konec svojega življenja. Posebno je odmenil razširjati in pospeševati tretji red sv. Frančiška. Sprejemanje in zborovanja sklenil je sedaj vstanoviti očitno, rekel je: „Mi nismo prostomavtarji, lahko stopimo na dan in se očitno pokažemo.“ Bil je predstojnik in vizitator tretjega reda, zelo je skerbela za ta red, njega razširjenje in za duhovno zboljševanje njegovih udov. Da bi jih mogel podučevati in lahko navduševati, napravil je pobožnosti, devetdnevnic, pri katerih je večkrat po dvakrat na dan po celo uro pridigoval. Pri mesečnih konferencah, katerim je sam predsedoval, je pri obljubah goreče priporočal pravo kerščansko življenje in zatajevanje samega sebe, priporočal je, Boga in bližnjega v resnici ljubiti.

Tretji red naj bi bil luč mesenemu svetu, pri njem naj cvetè in dela čednost, ljubezen do revščine, ogenj za čast Božjo in za lepoto hiše Božje, popolnoma čisto življenje. Taki izgledi, kakor je rekel, bodo mogočnejši in boljši ko marsiktera pridiga, ker svetni ljudje in preslepljeni svét takih pridig ne marajo poslušati.

Pod vodstvom tako vnetega predstojnika razcvital in razširjal se je tretji red jako hitro.

Njegova sveta ljubezen je skerbela po očetovsko za uboge in bolne tretjega reda, in podpiral jih je po zmožnosti. Sestram tretjega je posebno priporočeval zališanje hiše Božje, kajti to, kakor je rekel, je pravi poklic ženski. Po deželi prevzele so sestre to nalogo prav rade in niso se bale nikakoršnega truda in nikaškega dela.

Mnogo duhovnov prosilo je častitljivega očeta Nikolaja za sprejem v tretji red, kar ga je posebno veselilo. Nič ni bilo preveč njegovi gorečnosti in hrepenenju, samo da bi bil Bogu orodje v povečanje Njegove časti. Bil je tako goreč, da je kazilo celo njegovemu zdravju.

Prevzel je službo spovednika v samostanu Elizabetinaric, v katerem je bilo nad 60 redovnic; rekel je sicer, da vé, da to njegovo moč presega; a da se ne more ubraniti prošnjam; ceni se za hlapca v službi Božji in se ne brani dalje tega posla.

Radi bolehnosti ni mogel drugokrat pridigovati, kakor o nedeljah, a kaj ker je včasih po dvakrat pridigoval, in to v predmestjih, za kar je včasih rabil po celo uro.

Podučeval je kerščanski nauk v ubožni gospejski šoli samostana presv. Serca Jezusovega; vodil je društvo sv. Ane, kateremu je vsaki mesec po dvakrat pridigoval, in vodil vsako leto duhovne vaje z deveterimi govori.

Razven tega je v nekaterih napravah vodil duhovne vaje. V samostanu je na vse zgodaj pridigoval in bil je pripravljen vsaki čas onim, ki so se k njemu obrnili, v zveličanje služiti.

Po premnogem neumornem delu je o. Nikolaj mesca sušca 1875 smertno zbolel. Vratna bolezen ga je napadla in zdravniki so mu vsled tega prepovedali pridigovati; a vstal je iz postelje in se peljal v cerkev,

da je nadaljeval svoje postne pridige. Za smert bolan nezmožen govoriti, napel je vse moči in zaklical k presv. Sercu Jezusovem: Naj bode Tvoja volja, ter mi podeli še nekoliko moči, da zamorem božjo besedo oznanjevati; ne bom se potem več varoval in storil bodem vse, kar se bo zahtevalo od mene. Takoj čutil se je boljšega in bolezen je čudežno jenjala. Sedaj ni nič moglo ustaviti njegove gorečnosti in večkrat je pridigoval po celi dan in nikdar ni odrekel prošnje za pridigo, naj si bode kjer koli hoče.

Avgusta mesca 1878 bil je o. Nikolaj od velikega kapiteljna kapistranske okrajine v Budi (Ofen) imenovan za provincijala. Ta volitev ga je pretresla in ostrašila. V sv. Lavrencija dan je imel svoj nastopni govor zbranim gvardijanom in kapitularem; v svesti si svoje slabosti in nepopolnosti, je nategnil besede iz berila istega dne: „Bog je mogočen, vsakoverstne milosti vam lahko dodeli, da jih boste imeli dovolj in boste zreli za vsako dobro delo“ (II. Cor. IX 8).

Svojim sobratom je poslal okrožnico in med drugimi nasveti je rekel, da je za terdno prepričan, da je ravno tako, kakor oni, hlapec Božji, in ako bi kateri izmed njih se sramoval te službe, ne bi bil vreden imenovan biti sin sv. Frančiška, kar bi ga jako užalilo. „Mi smo hlapci Gospodovi pri dušah!“ bil je njegov izrek, pregovor. V tem prepričanji ni mogel nikdar odreči kake pridige ali družega opravila, čeravno je vedno bolj in bolj bolehal. Prav zaničljivo se mi zdi, reči „ne“, dejal je večkrat, ako so mu odsvetovali kaj takega. Dolžan sem Bogu, v Njegovi službi se darovati; po končanem delu in trudu zdi se mi taisto, kakor zlato.

S službo provincijalsko nad 23 samostani množila so se mu tudi opravila; množilo se je terpljenja, skerbi in trud za njemu izročene — tembolj, ker prejšnjih opravil ni hotel pustiti.

Že mesca avgusta 1878 je dobil serčno napako, katera bolezen je prihajala vedno hujša; a on ni jenjal delati v vinogradu Gospodovem. Mesca maja 1879 šel je na vizitacijo na Ogersko in Sedmograško, pridigoval je v Mariji Radni in Lipi, podučeval in spovedoval je, kakor nekdanj, do večera 26. listopada 1879, ko je zvečer umerl, kakor smo rekli v začetku.

Več let pred svojo smertjo rekel je: Najlepša smert bi se mi zdela: koj po pridigi biti poklican od Gospoda. Kako lepo bi bilo do zadnjega trenutka za čast Božjo delati in da bi zadnje delo bilo, čast Božjo oznanovati in Njemu zadnjo moč darovati! A to je v rokah Božjih, Njegova volja naj se zgodi.

Ta njegova želja se je tudi spolnila.

(Konec nast.)

Gostoljubnost.

Glas iz Palestine.

(Konec.)

II.

Triintriideset let je bilo preteklo. V Jeruzalemu je bilo vse veselo, vse pa je delo v oni del mesta, kjer so bila tako zvana: zlata vrata, kjer so vidno nekoga pričakovali. A kak razloček, kadar so pričakovali koga iz kraljeve rodovine, in danes! — Rimski vojaki, s svitlimi čeladami, nabrušenimi sulicami, — plemstvo in višji vradniki, kraljevi in dvorniki kralja Heroda; — tudi potomci levitovega rodú: judovski duhovni in služabniki svetišča — vsi so o tacih prilikah

prišli novoprišlega pozdravit in počastit... In danes? Bilo je prostejše ljudstvo! Le tu in tam prikazal se je kak Rimljan ter zaničljivo gledal na podverženi narod; — marsikterikrat morali so se ljudje umikati Herodovemu gizdalnu, ki je po naključbi prišel med to množico, in ki je skerbno varoval svileno svojo bogato obleko in napolnoval zrak okoli sebe z mnogoterimi dišavami. Zaničljivo in prevzetno gleda na množico; a čestokrat tudi obledi, ko začuje sem ter tje kako besedo, ki ga vidno s strahom napolnuje. Tu in tam so kakor strahovi hodili možaki v dolgih rudečih škertatastih oblikah. V robovih njih plaščev bile so vsite posamezne besede in podobe; bili so to farizeji in pismouki. Z jezo gledali so na Jezusa, ki je oslco prijahal; a z radovednimi ušesi poslušali so govorice ljudstva ter se potlej pomenljivo pogledovali. A ljudstvo ni pazilo nanje; bili so vsi jednih misli, vsi so gledali na jednega, vsem je serce le radi njega močno bilo in tisuč in tisučkrat so eno in isto ime imenovali.

„Jaz sem ga videl!“ vpil je mladenič; „že pride, prav blizo mesta je; z njegovimi učenci sem govoril.“

„Videl sem Lazarja, kterega je v življenje obudil, — o kako ga ljubi!“

„Jaz sem slišal! Govoril je ljudstvu in njegov glas bil je slajši od medú in močnejši kot glas prerokov. Dobro sem si zapomnil, kar je rekel: „Ali ne dobimo pet vrabcev za dva vinarja? In vendar Bog na nobenega od njih ne pozabi. Ne bojte se tedaj; vi ste vendar več vredni kot vsi vrabci...“ Da, govoril je še več; zaverigel je farizeje in one, ki sedijo na prvih prostorih v tempeljnu; od sebe je rekel, da je krotak in iz serca ponižen.“

„Da, in podučeval je uboge.“

„In bolnike ozdravljaj!“

„Bil sem osem in trideset let pohabljen, — ko me je videl učenik; — bil sem žalosten, ker nisem imel nikogar, da bi me peljal h kopeli Betzajdi; a On mi reče: „Vstani, vzemi svojo posteljo in hodi!“ Jaz ga ubogam in bil sem zdrav in čverst.“

„Hosana, hosana, Sinu Davidovemu!“

„Veseli se Sijon! K tebi pride Kralj, poln dobrote in ponižnosti!“

„Tukaj je! Hosana! Čast Bogu!“

Ljudstvo se je razdelilo in rilo v široko ulico, po kateri je nova množica prihrula. Nekateri so neali velike palmove veje in od daleč zdelo se je, kot da koraka cel palmov log; — drugi so potresali tla z duhtečimi cveticami, ali razgrinjali najlepša svoja oblachila po njih. Vsi pa so vpili: „Hosana sinu Davidovemu! Hvaljen bodi, kteri pride v imenu Gospodovem! Hosana v višavi! Češčen bodi Jezus Nazareški, kralj judovski!“

Slednjič pride tisti, kterega so tako pozdravljali. Spremljan od dvanajsterih mož, jezdari na oslici. Obleka mu je bila priprosta; brez kinča in veličastva; a veličastnejši, krasnejši bil je njegov obraz in njegova postava, in iz oči odsevala mu je ljubezen in mir. Njegov pogled je vsakega utolažil; jedna njegova beseda podelila je v sercu mir in pokoj; njegov pogled tolažil je žalostne in zbujal kes in upanje v najtesnih sercih; nebeško veličastvo bralo se mu je na čelu, na ustnicah pa dobrotljubezni božje.

Kako srečni bili so tisti, ki so ga videli; kako srečni oni, ki so klečé od njega prejeli blagoslov. Šel je skozi mnogobrojno množico in stopil v tisti Jeruzalem, zarad kterega je čestokrat pretakal britke solze. Brez števila ljudstva je sulo za njim v mesto; le jeden je obstal pri mestnih vratih in klečal v prahu naslonjen na stebre „zlatih vrat.“ Tožno gledal je za

sinom Davidovim, ki se je vedno bolj oddaljeval. — Fares se je bil od onega časa, kar smo ga videli v prvič, močno spremenil; njegov pogled bil je temen, divji, skoraj obupan. Obleka iz velblodje dlake pokrivala je komaj od solnca ožgano telo, izza pasa viselo mu je dolgo bodalo; vse je na njem kazalo, da njegova duša nima miru.... Hrumeča množica šla je mimo njega in on, ponižno v prahu klečé, prejel je blagoslov od Njega, ki je prišel v imenu Gospodovem. Od tistega trenutka bil je mirnejši, in ko se je ljudstvo razkropilo, ostal je in se vernil v gore.

III.

Zopet je preteklo nekaj dni. Bilo je pred veliko nočjo, onim velikim praznikom, o katerem je izvoljeno judovsko ljudstvo ponovilo zavezo, ki jo je Jehova bil sklenil z njihovimi očeti. Mesto Jeruzalem bilo je tiho in prazno; le tu in tam slišiš beket velikonočnih jagnjet, katere pripravljajo za darove. Čudna tihota kraljuje v velikanskem mestu; le od daleč sliši se zamolklo vpitje mnogobrojnega ljudstva. Od kod prihaja to vpitje?... Glej gori na Golgoto!... Kak prizor? Pot, katera peljá na Golgoto, je polna ljudi; vse gledajo na verh gore, kjer stojé trije križi, obdani z rabeljni in vojaki. Na jednom visí Jezus Nazarenski!... Krivica je bila zmagala. — Nevošljivost in jeza se je bila razlila kakor strup v serca farizejev, prevzetnih pismoukov, bojzljivih dvornikov in lažljivih učenjakov, ki so dosegli svoj namen: Jezus mora umreti, ne da bi ga bil kedo zagovarjal pred sodnjim stolom Kajfovim in Pilatovim, ne da bi se kedo za njegovo nedolžnost potegoval. Vsi so molčali. Kje ste vi bolniki, ki vas je ozdravil? kje mertvi, ki vas je oživil? kje vi žalostni, ki vas je tolažil? Zakaj molčite in pustite umreti Nedolžnega?... Vse tiho! On mora umreti in z visočine križa, kjer je daritev doverševal, gleda na mesto, ktero je svojega Boga umorilo, gleda na Jeruzalem, kterega otroke je hotel tolikokrat zbrati v zavetje, kakor koklja zbere svoja piščeta. — Glej Ga! On na križu terpi in s križa kliče vsa ljudstva od vzhoda do zahoda k sebi, da jim naznani: „Prišel je dan resnice in odrešenja!“

Da je pa bila mera zasramovanja do verha napolnjena, storili so Ga dvema razbojnikoma enacega, da, dejali so Ga celo v sredo med nju, Njega, Boga nebes in zemlje — med dva ubijavca in razbojnika! Ljudstvo, ktero je gledalo, govorilo je, da je jeden teh razbojnikov: Fares! V mladosti se ni drugega učil, kakor ropa in uboja; vse življenje bilo mu je dolga veriga pregréh in zločinstev, dokler ga ni dotekla svetna kazen. Nekdo je celo terdil, da so ga istega dné, ko so Jezusa tako slovesno sprejemali, videli v Jeruzalemu in da so ga zunaj mesta prijeli, ne da bi se bil branil. Tudi sedaj, v strašnih bolečinah in smertnih težavah, terpel je mirno in bil tih, — le milo pogledoval je Jezusa. Gledal je naj z gorečo ljubeznijo in s terdno vero. Njegov pajdaš pa je preklinjal sebe, uro svojega rojstva, sodnike, rabeljne, svoje življenje, — ob kratkem, vse; preklinjal je na durih večnosti Boga, pred kterega sodnji stol mu bode zdaj stopiti; dejal je Jezusu: „Ako si ti Kristus, pomagaj sebi in nama!“ Fares mu pa pravi: „Midva terpiva po pravici, kar terpiva; Ta pa je nedolžen!“ Z milim očesom pogleda Jezusa in reče: „Gospod! spomni se mene, kedar prideš v svoje kraljestvo!“

Glas, kateri je toliko ljudi potolažil, toliko solz zbrisal, toliko lepega učil, spregovorí tudi zdaj še njemu: „Resnično, resnično, povem ti: še danes bodeš z menoj v raju!“

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Romarji se zaporedoma vračajo domú na vse kraje. Prečast. g. kanonik A. Zamejic, dekan dr. J. Sterbenec in drugi duhovni in neduhovni so večinoma že domá. Premilostni gosp. naš knez in škof z graškim so šli še na božjo pot v Lurd in pravijo, da okoli 7. majnika se skoz Švico vernejo domú. Vsi pripovedujejo, da naši rojaki so se povsod verlo obnašali v čast deželi; Bog daj, da bi bili zanjo sprosili veliko duhovnih dobrot.

Iz Ljubljane. (O popotvanji br. Fulg. Meunier-a v Jeruzalem.) V petek, 20. aprila, je br. Fulgencij Meunier, benediktin iz Belgije, v Rudolfinu govoril o raznih potih iz Evrope, posebej iz Rima v Jeruzalem. Imel je namen, kakor je rekel, bolj učeno govoriti o preiskovanji rimskih potov ob času Konstantina cesarja iz Rima v Jeruzalem in o zadevnih postajah, katerih ena je tudi „Nauportus“ (Verhnik). Z ozirni na poslušavstvo, med kterimi je bilo tudi precej mladine, je pa osnovo premenil in ostal bolj pri tem, kako je sam s nedavno popotoval po suhem v Jeruzalem, in posebej je povdarjal, kar je sam doživil na svojem potu po jugoslovanskih deželah, skoz Carigrad in malo Azijo in čez judejske hribe v Jeruzalem.

Hvalil je posebno škofa Strosmajerja, kako dobro govori francoski (govoril je namreč br. Meunier v francoskem jeziku), in ni mogel prehvaliti, kako je prijazen in gostoljuben. Govoril je o Srbiji. Hvalil je tudi, kako priljudno je bil sprejet od kneza Batenberga v Sofiji, ki je bil dober katoličanom, akoravno je protestanške vere.

V Carigradu je vsled posredovanja belgiškega konzula mogel vse viditi. Šel je čez Bosfor v Azijo. Po nevarnih čerkeskih deželah je pešpotovalec marsikaj nevarnega doživel, pa tudi smešnega, in naletel je pri vsem tem po teh nevarnih krajih še marsikaj gostoljubnosti.

Bolj mikavno je bilo saj za-me ko je dospel s svojim pripovedovanjem do srednjega morja, v Fenicijo, do Sidona (Sajda), slavne reke Orontes-a, do Tira itd. Toda govor se je bil že preveč zavlekel, ko je prišel do Ake (St. Gean d' Akre), do Kajfe: ni pa še po imenu čerhnil o bližnjem preslavnem Karmelu, o Nazaretu ob levi, o Taboru, Tiberiji, Sihemu itd., temveč z enim skokom. bi djal, je bil „čez judejske gore (morda so bile ondod „rimske ceste“) v Jeruzalemu, o kterem je pa tudi le bolj malo povedal. Terpelo je pripovedovanje že debelo uro in hitel je proti koncu, ker bil je obljubil, da v eni uri bo doveršil govor.

Poslušavstva je bilo zelo polna soba in čutiti je bilo, da so bili zadovoljni. Potoval je menda od tod v Celje, potem v Maribor, kjer je uamerjal zopet imeti govor (konferenco), od ondod v Tuj in dalje blezo zopet skoz Jugoslavijo, Stambul itd. proti Jeruzalemu. Govoril je razun francoščine tudi laški. Pravil je, da njegov red v Belgiji daje na svitlo njegova preiskovanja rimskih potov itd. v popisih, kartah itd.

Verona, 17. aprila. (Poročilo o ondotnem misijon-skem vstavu za srednje-afrikanski misijon.) Osebno pismo naznanja naslednje:

Naša moška naprava za misijone prav dobro vspešuje; nima sicer velikega števila gojencev, toda pripravljajo se verlo in dobro, ter bode misijon imel zanesljivih misijonarjev, ki bodo delali vse žive dni. In vse to zato, kor tri leta je, odkar se gojenci učijo in gojijo

za redovnike s tremi obljubami: pokorščine, uboštva in vedne čistosti.

Pred kaj časom je bilo gojencev na številu več, pa so manj časa sterpeli in ker niso bili z obljubo zavezani, so misijon kmalo zapuščali.

Nimamo tukaj gojencev černih, zamurcev, ker skušnja učí, da zamurci v Evropi ne obstanejo; imamo pa jih veliko v Kafri, katerih en del se prime rokodelstev, en del pa tudi študira na duhovstvo.

Škof Sogaro biva zdaj v Kafri. Pomočkov (za misijon) je malo, ker nihče ni tako spreten pridobiti si denarje, kakor je bil † škof Camboni...

Duhoven Jož. Sembianchi.
prokurator msr. škofa Sogara.

Iz Florencije, 20/4. V sredo o poli enajstih smo se poslovili od večnega mesta in smo prišli zvečer ob osmih v Asisi. Včeraj smo obiskovali cerkev angeljev, kjer so tri svetišča: porcijunkula, kapela, kjer je umerl sv. Frančišk, in kapela, kjer je sv. Frančišk pokoro delal. Vidili smo tudi rožo sv. Frančiška na vertu, kjer je skušnjave moršl. Franzosi so šli v cerkev z obhodom in so imeli peto mašo in pridigo. Na hribu ali v mestu stoji trojna cerkev sv. Frančiška, kjer počiva njegovo truplo, in cerkev sv. Klare, kjer je truplo njeno. Vidili smo tudi cerkvico, kjer je ječa, v kateri ga je imel njegov oče zapertega, in hlev, kjer je bil rojen.

Sinoči o poli devetih smo dospelí v Florencijo. Danes močno dežuje, tako, da bo treba dalje iti, brez pregledanja slovečega mesta. V dominikanski cerkvi so velikanske sveče nad velikim altarjem v štirih verstah, ker praznujejo osmino sv. Vincencija. Pri stranskih altarjih imajo pa tako majhne svečice, da bi bile dobre za jaslica.

Slišim, da milostivi gospod škof grede v Lurd na božjo pot.

Tukajšnja vlada je pograbila vse cerkvene vstanove. Nasledek vojske v Afriki in, kakor terdijo, neprenehljivega čestitanja vernih iz vsih narodov svetemu Očetu. Z Bogom!

Z.

Slovenski romar pri zlati maši v Rimu. (Konec.) Razstava vaticanska, darov poklonjenih sv. Očetu zlatomašniku, je velikanska zanimiva in znamenita. Ako bi hotel bolj natančno vse opazovati, ogledovati in kaj dostojnega opisati — treba bilo bi 14 dni samo razstavo v ozir jemati in pregledovati. Omenim naj le nekoliko. Zvan vladarskih in knežjih daril je v lepoti, umetnosti in dragocenosti prva francoska in italijanska zemlja in nje katoliški narod s svojimi škofi in svečenstvom. Med temi so posebej velekrasni darovi skupščin tretjega reda sv. Frančiška. Avstrija in nje katoliški narodi so veliko in mnogorazličnega darovali; tu v Rimu pravijo, da avstrijski darovi so naj bolj „prattika“, „praktični“ „porabljivi, potrebni, ker je naj več tacih cerkvenih reči, bolj srednje verste, ki se vsak dan v cerkvi in pri službi Božji rabijo, kar je za siromašne misijone neizrečene koristi. Drugih držav darovi so umetni, dragoceni, tenko „nobili“; pa mnogi brez uporabe in dejanske koristi, — ipak ne brez velike hasni in pomena. Kajti kazali in svedočili bodo poznejim narodom in zanamci, kako smo o sedanjem, sicer jako zločestem času, ljubili, spoštovali in priznavali namestnika Kristusovega na zemlji, sedanjega poglavarja sv. rimokatoliške Cerkve, Leona XIII, zlatomašnika, ako jih ne bo kakova roparska druhal pokopala; kajti mnogim se že sedaj po njih sline cedé in krokodilove solze točijo nad njimi, — po Judeževu jih potrato imenujejo, z izgovorom: da bi boljše bilo siromašnemu ljudstvu pomagati, kakor pa toliko vrednost brez hasni stati

pustiti. Toda ravno taki ljudstvo naj bolj v siromaštvo spravljajo, — bogate in dragocene darove si pa le v svojih mavhah imeti želijo. —

Samo Avstrija ima prestisnjene prostore, vse je prenagnjeteno, premalo razpostavljeno; — krivi so vradniki razstave. Hodeč po obsežnih in dolgovratnih prostorih razstave in gledajoč izdelke, čuda uma in rok človeških, — lepote, blišča in mnogovratnosti izdelkov, je človek ves sam iz sebe, misli, da se mu sanja; — ali da je v istini v onih basniških zlatih gradovih in skrivnostnih začaranih prostorih. — Ipak ti cerkveni izdelki v razstavi ne prekosijo onih v rimskih bazilikah in cerkvah; osobito onda, kadar se obhajajo veliki prazniki in izvanredne velike cerkvene svečanosti.

Mnogi mestni očetje, zborniki in drugi meščani in občinarji so „adrese“ vdanosti, spoštovanja in častitanja pošiljali iz naše Avstrije v Rim poglavarju svete katoliške Cerkve o Njegovi zlati maši. Sedaj pa vpisujejo in vpisujejo se za liberalno-brezversko šolo! — Niso li taki slični onim Jeruzalemčanom, kateri so cvetno nedeljo Kristusu klicali: „Hosana“, mu veje na pot pokladali in oblačila pogrinjali? — Kmalo potem pa so vpili in zahtevali: „Proč z njim, križaj! križaj ga!“

O draga katoliška Avstrija! imaš večino naroda katoliškega, ki je za versko šolo; ne daj se mazati in prepiti od kričačev malovernih, brezvernih liberalcev in judovskih žulivcev kerščanskega ljudstva.

Ti narod kerščansko-katoliški! Ženi se do duše, rini odločno in stalno, da dorineš do verske šole in prave kerščanske odgoje svojega zaroda, in pa tudi za brezovo šibo v šoli; — potem ti bo boljja prihodnost in lahkejši sodba pred večnim sodnikom.

Sramota velika je, ako katoliških starišev otroke v šoli učijo učitelji judovski, ali sicer drugoverski, brezverci. — stariši se pa zato nič ne zmenijo! (Še nekoliko svetov o popotvanji Slovencev v Rim bilo bi zdaj odveč, ker se potniki domú vračajo. Vr.)

Benedictio plurium matrimoniorum.

Quaeritur utrum in benedictione plurium simul matrimoniorum (ut saepe praecipue in ruralibus parochiis evenit) sit numerum plurale pro singulari usurpandum in Orationibus quaei uxta Missale super sponsos dicuntur. Respondet romana Ephemeris parochorum ann. curr. fascic. II. pag. 13: „Verba quae leguntur in Missali, sunt numero singulari expressa, neque aliqua rubrica advertit de numero plurali adhibendo, si diversa simul matrimonia sint benedicenda; et hoc videretur indicare, benedictionem in una Missa, dandam esse uni tantum matrimonio. Veruntamen benedicere Nuptias spectat ad Parochum, qui non tenetur alium Sacerdotem delegare, quia nullum decretum id statuit; nedum igitur potest, sed et debet benedicere plures nuptias in eadem Missa. Quum autem id evenit, (observat De Herdt), in recitandis precibus, Sacerdotem non debere uti plurali pro singulari; quia singularis benedictio intenditur pro singulari, quemadmodum (ut fert consuetudo) in Officio plurimarum Virginum, preces abhibentur in singulari.“

Šmarnična.

Zopet približal se majnik je zali,
Mesec Kraljici nebés posvečen.
Kaj, o Marija, za god bi Ti dali,
Venec iz šmarnic duhtečih spleten? —

Lepe so šmarnice in ljubeznjive,
Ki nam jih majnik prekrasni rodí;
Vendar Mariji so bolj dopadljive
Cvetke, ki serce jih naše gojí.

Čednosti zbirajmo torej cvetice,
In jih povimo zdaj v venec krasan;
Bodo naj vencu oné krasotice,
Kteri Mariji naj bo darovan!

Serce pohlevno naj vertec bo zali,
Cvetke pa v njem je vsih čednosti cvet;
Rož bomo ž njega za venec nabrali,
Čednosti cvetek, ki nima jih svet.

Čistost, ponižnost, ljubezen gorečo,
Tebi poklanjamo, Mati, za dar.
Sprejmi, o Mati, še dušo ljubečo,
Kteri češčeuje le Tvoje je mar!

Čistost, ponižnost, ljubezen goreča,
Venec naj dičijo šmarnični naš.
Ljuba Devica, naj veča bo sreča,
Svojo ljubezen če tudi nam daš!

Čistost, ponižnost, ljubezen plamteča,
V sercu pohlevnem samo so doma;
Serce pohlevno in duša ljubeča —
Dar je naj ljubši, pač Tebi Gospá!

Sprejmi Devica, naš venec pohlevni,
Duša ljubeča Ti dá ga za god;
Prosimo Mati, v dolini Te revni:
Gledaj pobrotno na Adama rod!

Ivan Zarnik.

Spomladna.

Prikazala
Se je zala
Zopet mila nam spomlad;
In ponovil,
Blagoslovil,
Stvarnik spet bo zemlje sad.

Pomlad zala
Je pregnala
Mráz in zime dolgo noč;
Kar le giblje
Se in ziblje,
Novo zdaj dobiva moč.

Vse zelenje
Spet v življenje
Je prebudil dobri Bog;
Vse stvarjenje
Mu češčenje,
Slavo péva, krog in krog.

Vse pozdravlja,
Vse proslavlja,
Stvarnik, Te, spomladni čas:
Pomlad kliče
Otročiče
K slavi Tvoji, — tudi nas.

Naj z naravo
Tebi slavo
Pevamo vsi, Stvarnik naš;

Ker v spomladi,
V novi nadi,
Radost toliko nam daš! —

Prišli dnovi
Zdaj so novi,
Ki darí nam jih spomlad:
Pridi tudi,
Se ne mudi,
Čas spolnjenja mojih nád!

Zima ide,
Pomlad pride —
V sercu to budí mi slaj,
Po terpljenji,
Da v življenji
Novem bom užival raj!

I. Z.

Razgled po svetu.

Laško. Sedanji laški minister Crispi, kakor listi pišejo, skuša tudi katoliške procesije zlagoma popolnoma zatreti. Prepovedane so že zdaj po nekterih večih mestih, po drugih je državnim namestnikom na voljo dano, jih po okoliščinah dovoliti ali prepovedati. Odsihdob ima prepoved biti splošnja in obsegati vso Italijo! — Toda s tem glasna hvala Božja vender še ni zaterta. Ne mara si Crispi še kaj izdatnišega izmisliti! Kaj, ko bi gg. framasoni, ki so večí tudi v nakladanji davkov in plenitvi cerkvá, še en nov davek vstanovili, s čigar prihodki bi dali kovati male ključavnice, taške, ki bi se vsem Italijanom obešale na usta, da bi sploh na glas moliti več ne mogli? To bi bil velikanski „naprej“ in cvét mladolaške svobode! Veljalo bi do tje, ko bode večna Pravica tudi Crispi-ju za vselej veliko ključavnico na usta obesila.

Iz Neapola, 17. apr. — Včeraj je bilo o poli ene popoldne zaslíšanje pri sv. Očetu. Nepopisljivo navdušenje je bilo pri vérnih — ne samo avstrijskih, ampak tudi iz vsih deželá. Slovenci so s svojim „živio“ vse prekosili. Grof Pergen je sv. Očeta ogovoril laški, in sv. Oče so laški odgovorili. Danes (17.) so bili avstrijski škofje pri sv. Očetu. Stanico ali kapelo sv. Stanislava in sv. Alojzija smo včeraj videli. Danes smo bili v Neapelju in Pompeju. Jutri zopet v Rimu.

Rim. Tudi Švedski kralj je obiskal 22. t. m. sv. Očeta; sprejel je kralja z njegovim uniformiranim spremstvom vred naj vikí papežev dvornik Msr. Macchi s papeževimi dvorniki in ga je spremil v papeževe dvorne stanovanja. Pogovarjal se je s sv. Očetom tri četerti ure, potem je kralj predstavil svoje spremstvo sv. Očetu, ki so do vsacega imeli ljubeznjivih besedí. Papež je potem spremil kralja do duri osebnih stanovanj. Obiskal bode kralja kardinal Rampolla namesto sv. Očeta.

V kapeli, kjer se služabniki Božji za blažene razglasujejo, so sv. Oče za vse romarje te dni maševali.

Angleško. Poslednji zapisnik spreobrnjenecv h katoliški Cerkvi kaže: 7 udov skrivnega sveta; 33 poslancev iz zbornice lordov, 82 udov iz doljne zbornice; spreobencev 1051 je iz plemstva in bogatih meščanov; 145 iz vojne (6 generalov in 1 poljni maršal.) Mornarjev se je spreobrnilo 29, med njimi 7 admiralov. Verh teh je postalo katoličanov 337 anglikanskih duhovnov, 48 zdravnikov in 72 sodnikov in advokatov.

Bulgarija. V Sofiji je sestavljena vojna sodnija zoper 6 visokih vojaških dostojanstvenikov, ki so toženi

nezvestobe pri državnih denarjih, podkupljenosti po judih, in drugih hudih rečéh, velik dél v zadevi z judi.

Rumunija. Kakor v Bulgariji, tako skušajo prekucuhi tudi v Rumuniji vžgati prekucijo. Od tam iščejo pregnati kneza Ferdinanda, od tod kralja Karola. Ako ne ukroté hajdukov, utegne ondod vstati ognjišče naj večje nevarnosti za vesoljni evropejski mir.

Prebivalci na zemlji. Evropa obsega 10 milijonov štirjaških kilometrov; Avstralija 11; južna Amerika 18·3; severna Amerika 23·94; Afrika 31·3; Azija 42; skup 336·1 milijonov □ kilometrov. Narmanj prebivalstva ima južna Amerika, t. j. 32 milijonov; potem Avstralija 38 milijonov; severna Amerika 80 milijonov; Afrika 197 mil.; Evropa 374 mil.; Azija 789 mil.; vesoljna zemlja tedaj 1483 milijonov ljudi. Obljudenost je različna. Najbolj obljudena je Evropa s 34 ljudmi na enem štirjaškem kilometru; potem Azija z 19; Afrika s 6; severna Amerika s 3·4; narmanjša obljudenost je v južni Ameriki z 1·7 ljudmi na enem □ kilometru.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Vesoljninamen za mesec veliki traven (maj.)

a) Glavni namen:

Obupljive duše.

(Spis, v ta namen poterjen in blagoslovljen od papeža, prihodnjič.)

b) Posebni nameni:

1. *Ss. Filip in Jakob.* Ta in vsak dan v mescu vse naznanjene, pa še ne zaznamovane, ali nenadne zadeve. Za dobre, vestne dušne pastirje. Pridigarji tega mesca.

2. *S. Atanazij.* Za moč in vstrajnost v boji za pravice sv. Cerkve. Več nekatoličanov. Srečen izid nekoga potovanja. Nekaj stavbinskih zadev.

3. *Najdenje sv. križa.* Da bi se pomnožilo število odločnih zagovornikov „katoliške resnice“ po naših zbornicah. Več društev. 8 župnij.

4. *S. Monika.* Pospesevatelji molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine. Dobra otročja vzgoja. Materinska društva. 8. zavodov.

5. *S. Pij V.* Sv. Oče. Za zmago kat. stvari v sedanjem boji za šolo. Več zadev zarad poklica. 9 občin.

6. *S. Janez Damaščan.* Razširjanje pobožnosti k Božjemu Sercu Jezusovemu. Čitatelji „Danice.“ Razširjanje dobrih spisov.

7. *S. Stanislav.* Galicija. Težavna, mnogim katoličanom osodepolna sodnijska preiskava in druge (kočljive) zadeve. Zelo važna, dušna in telesna zadeva.

8. *Prikazen sv. Mihaela.* Odpravljenje prostozidarstva iz naših dežel. Mnogim rešenje iz nejasnosti, polovičarstva, neodločnosti, strahú pred ljudmi. Dobri posli. Vstanovljenje bolnišnice.

9. *S. Gregorij Naz.* Zopetno pridobljenje kat. značaja poprej kat. vseučiliščem. Več nevercev in odpadnikov od sv. Cerkve.

10. *Kristusov vnebohod.* Vterjenje keršč. upanja Sv. Oče in kardinali. Pomoč v hudem dušnem terpljenji. Neki zavod.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Neka zvér od človeka, da bi jo Bog na milo priprošnje Naše ljube Gospé presv. Serca in sv. Antona P. k spreobrnjenju ponižal. — Otročička, siroto, ki je v kratkem zgubil očeta in mater in je hudo bolan na desnem očesu, po spričevanju zdravnikov v največi nevarnosti vid zgubiti, priporočamo bratovščini Naše ljube Gospé presv. Serca, ako je Božja volja in otročiču v zveličanje, da mu ljubi Bog na priprošnje nebeške Kraljice vsaj vid ohrani. V ta namen bodemo opravili devetdnevnicu in milo prosimo vse brate in sestre, naj molijo z nami za ubogo siroto. Ako nas ljubi Bog usliši, bodemo hvaležno naznanili zahvalo po „Danici.“ — Na očéh bolna deklica. — Obilno in koristno obhajanje „Šmarnic.“ — Bolan otrok. — Več sleparskih in spačenih mladenčev. — Očiščenje nekega mesta od nočnih ostudnosti, s čimur se vsemu mestu dela sramota in nečast.

Listek za raznoterosti.

Šmarnice naše visoke nebeške Kraljice. Drugi natis 1882. Spisal L. Jeran; natis in založn. pri Blaznikovih naslednikih. Na čelu je prav lepa podoba Naše ljube Gospe presv. Serca. Obseg je kot vvod: „Posvečenje Marijinega mesca“; — „Kako naj se mesec majnik posvečuje?“ in „Molitev“, s katero se „šmarnice“ Jezusu in Mariji darujejo. — Vsaki dan ima: 1) Cvetlico iz verta večnosti; 2) Lilijo iz verta Marijinih otrok; — 3) „Memorare“ (molitev sv. Bernarda); 4) Cvetlica, ki se uzame na dom. — Na koncu je kratka maša in par pesmic. Po teh šmarnicah se je zelo prašalo. Cena v zalogi Blaznikovih naslednikov stane: vezane 90 kr. z zlato obrezo in usnje 1 gld. 15 kr.

Zoper novodobna „schopenhauerstva“, kakor slišimo, namérja eden naj spretnejših naših učenjakov knjižice na svitlo dajati. Dobra misel.

Zweihundertachtzig interessante Zeit- und Sittenbilder. Ein Beitrag zur Kulturgeschichte des 19. Jahrhunderts. Von Dr. J. Ant. Keller 1888. Cena 1 gld. 98 gld. v Katol. bukvarni. Knjiga izverstna, močno zdravilo tudi za zopernike katoliške šole, kateri niso še na obe očesi slepi in na obe ušesi gluhi.

Kerščanski nauk za pervence. (Tretji natis.) So-stavil Sim. Zupan. V vsakem oziru lična knjižica. Cena 15 kr.

Sveto opravilo očitne službe božje za Lavantinsko škofijo; v Mariboru 1887. V šagrin vez. z zl. obrez. 1 gld. 70 kr. Ta cerkvena knjiga ima zbirko ss. opravil in pobožnosti v slovenskem in latinskem jeziku. Ali bi ne bilo dobro slovenskih oddelkov, n. pr.: Pobožnosti za šolarje itd. tiskati posebej v malem formatu?

Vedrilno in koristno uči knjiga s 148 stranmi in 52 podobami: „Die Pflanzenwelt als Schmuck des Heiligthumes und Fronleichnamfestes im Allgem. u.

Besond. für Geistliche u. Laien.“ Spisal župnik Arnold Rüttler. Prišla mi je ta lepo delo pod roko (v drugič na svitlo dano 1886) zdaj na spomlad in mislil sem si: nedolžno opravilo s cveticami je razvedrilo brez spotike, utegne pa marsikomu biti večstransko zelo koristno.

Sv. birma je napovedana za Tomajski dekanat: 2. jun. na Repentabru, 3. jun. v Tomaji, 4. jun. v Avberu, 5. jun. v Povirji, 6. jun. v Sežani.

Cirkniško jezero tvoja podoba.

Že je bliščeča,
Sinje - žareča
Jezera plan,
Ko zori dan.

Nébo stemnelo,
Grozno bobnelo,
Žerlo vodó
V blatnato dnó.

V Bógu se vnela
Duša vesela,
V Bogu gorí,
Nébu zorí.

Déte grešilo,
Čednost zgubilo,
Vderlo se v strast:
Žre ga pošast!

Hinjski.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Dr. L. † S— a 2 gld. — Čast. g. kapl. Avg. Šinkovec 2 gld. — Čast. gosp. župnik Jak. Aljaž 2 gld. — G. Ign. Hladnik, organist v Stari Loki, 10 gld. od svojih glasbenih proizvodov. — Preč. g. dek. dr. J. Sterbenec 10 gld. — Čast. g. župn. Jož. Jereb 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Iz Prečine čast. g. Avg. Šinkovec 10 gld.

Za sv. Očeta: Z Verhnike po preč. gosp. dekanu Jan. Koprivnikarji 5 gld.

Za pogorelce na Vinici: Gosp. Ivan Tomšič, c. kr. učitelj 3 gld. — Č. g. župnik Jož. Jereb 3 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Iz Polh. gradca. Neim. 1 gld.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Z Verhniške dek. po prečast. gosp. dekanu Jan. Koprivnikarji 29 gld.

Za Marijanišče: Preč. g. kan. Ant. Urbas 2 gld. — G. Ignacij Jelovšek 5 gld. — G. Pavel Seemann 10 gld. — G. Jožef Pfeifer 2 gld. — Preč. g. Anton Kerčon 1 gld. — Gospa Lucija Vidic 10 gld. — M. Nagode 2 gld. — G. Ed. Globočnik, okr. zdravn. 5 gld. — Dva detoljuba 3 gld. — G. Fel. Stegnar, dež. posl.: 450 pisalnih zvezkov, nekaj peres in svinčnikov.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Čast. g. Lor. Rožman 8 gld. iz Žabnice. — S Černega verha nad Idrijo 20 gld. — Z Budanj 20 gld. 40 kr. — Po č. g. Fr. Grozniku 15 gld. — Iz Lesec 19 gld. — S Šent Lenarta nad Loko 10 gld. — Z Janč 25 gld. — Od sv. Katarine 16 gld. — Po č. gg. Uršularnicah 14 gld. 60 kr. — Z Verhpolja pri Vipavi 11 gld. 38 kr. — Iz Šent Janža 15 gld. 48 kr. — S Šent Gotarda 16 gld. 20 kr. — Z Dóbrove pri Ljubljani 45 gld. — Z Bohinjske Bele 5 gld. 40 kr. — S Homca 24 gld. — Iz Žabnice 8 gld. — Iz Kočevja 45 gld. — S Trate 26 gld. 42 kr. — Iz Želimelj 10 gld. — Iz Metlike 17 gld. — S Tople Rebrji 3 gld. 70 kr. — Iz Šent Jakoba pri Savi 21 gld. 20 kr. — S Podrage pri Vipavi 14 gld. 10 kr. — S Berda zopet 5 gld. 60 kr. — Iz Zagradca 20 gld. — Z Iga 26 gld. 70 kr. — Iz Cerklanj na Gorenjskem 37 gld. — Iz Urem 7 gld. 50 kr.